

CHRIS PERDIEUS

ZIJ WAS
IK BEN

DE EENHOORN

DINSDAG
10
DECEMBER

De liftdeur staat open. Een vrouw in een overall kruipt uit de schacht, haar hoofdlicht verblindt me. Ze grijnst verontschuldigend. ‘Sorry, je zal de trap moeten nemen.’

Ik kreun en begin aan de laatste etappe voor vandaag. Twee etages, tweemaal zeventien treden, drie zware winkeltassen. Ik heb de sleutel op het sleutelgat gericht als mijn achterzak trilt. Met enige moeite wurm ik me met mijn boodschappen in het kleine halletje. De sleutels mik ik naar de schaal op het Ikeakastje. Ik mis, in loodrechte lijn eindigt hun val in de paraplubak.

‘Shit.’ Met wat ellebogenwerk krijg ik de deur van mijn flat open. Vanuit mijn achterzak jammert mijn mobieltje weer om aandacht.

‘Shit, shit, shit.’ De winkeltassen vallen om, uien en sinaasappels ontsnappen. Een weggrollend blik boontjes in tomatensaus wint het van het fruit en komt met een droge tik tot stilstand tegen de plint.

‘Ja, met Jasper.’ Met één hand probeer ik mijn sneakers uit te krijgen.

Een vrouwenstem vertelt me dat ze Mitte Sant van de sociale dienst is. Van het Heilig Hart. En of ze Janneke Jonckers kan spreken.

‘Waarom wilt u Janneke spreken?’

‘Dat wil ik haar met veel plezier zelf vertellen,’ neuzelt de vrouw professioneel.

‘Gaaf het over Hubert Jonckers? Dan zal u het met mij moeten doen.’ Een sneaker komt los, ik geef hem een zet, te hard. Hij schuift net als de uien onder de kast.

‘Shit. Pardon, dat was niet tegen u.’

‘Mag ik toch vragen om Janneke naar dit nummer te laten terugbellen als u haar ziet? Haar vader heeft me eerst een oud nummer gegeven. Daar gaf de huisbaas me dit mobiel nummer. Het is dringend. Zou u zo vriendelijk willen zijn om mijn boodschap door te geven?’

‘Zal ik doen.’ Eén sneaker uit, nog één te gaan, mijn voeten branden. Het was geen goed idee om met dat nieuwe paar het hele eind te lopen.

In de bruinegeklepte spiegel kijk ik mezelf aan. Stoppels bedekken mijn kaaklijnen. Nog even en dan verschijnt de rossige borstel die ook mijn vader had. Tien jaar geleden was ik al euforisch bij de ontdekking van wat ik toen mijn eerste nesthaar noemde. Een nieuwe trimmer onder de kerstboom zou leuk zijn.

Ik vis de sleutelbos op, laat me op de knieën zakken en breng de sinaasappels, uien en de sneaker in veiligheid. Het gescheurde netje uien krijgt een onderkomen onder de spoelbak. Uit de vorige partij uien groeit een plant waarvan de witte stengels geplet zitten tussen de kastscharnieren. De boodschappen stal ik uit op het aanrecht, gesorteerd volgens kast of ijskast. Met in elke hand

een paprika komt alles ineens tot stilstand. Nerveus rol ik met mijn schouders, recht mijn rug en staar door het keukenraam naar de straat. Daar gaat alles gewoon door.

Een blik op de koelkast brengt mij weer in de werkelijkheid. De koelkast maakt een zuigend geluid als ik die opentrek. De paprika’s berg ik op in de groentela, waarna ik een ampul Sustanon uit de verpakking haal. Met een Bic vink ik vandaag af op de agenda en omcirkel 31 december, drie weken verder.

Schuddend met de ampul, neem ik een spuitje uit de verpakking. Met een draaibeweging bevestig ik de fijne naald. Ik trek de ampul leeg en tik de lucht uit de spuit. Leunend tegen het aanrecht trek ik mijn T-shirt op, pak een huidplooi en druk de spuit leeg. De rode vinkjes op de kalender zijn ondertussen een ritueel geworden. Bij de allereerste hormoonprik vloog er kurk in het rond. Dat was toen de eerste stap om te worden wie ik ben. Liever levenslang spuiten dan die maandelijkse vernedering.

Mijn vader is al een eeuwigheid niet meer in mijn gedachten geweest.